

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.313/2016/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év március hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.91/2015/75. számú ítéletét a II. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

II. r. vádlott terhére rótt bűncselekmények jogszabályi felhívását az emberölés bűntettének kísérlete tekintetében az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés b./ pontja, a társtettesként elkövetett testi sértés bűntettének kísérlete vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdés szerint nevezi meg.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg, egyben mellőzi a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára történő utalást.

Az előzetes letartóztatás utolsó napja helyesen: 2015. év március hó 13. napja, a házi őrizet kezdő napja helyesen: 2015. év március hó 14. napja, befejező napja: 2016. év július hó 13. napja.

A házi őrizet beszámítására vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy nap szabadságvesztésnek.

II. r. vádlott anyja neve helyesen: -

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

II. r. vádlott által 2016. év július hó 14. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.91/2015/75. számú, 2016. év július hó 14. napján kihirdetett ítéletével a II. rendű vádlottat a Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés b./ pontja szerinti emberölés

büntetének kísérlete és a Btk. 164. § (1), (3) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntetének kísérlete miatt - halmazati büntetésül - 12 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, a feltételes szabadlábra helyezés legkorábbi időpontját a büntetés 2/3-ad részének kiállítását követő napban jelölte meg. Kötelezte a vádlottat kártérítés megfizetésére és a le nem rótt illeték viselésére. Az elsőfokú bíróság rendelkezett még a bűnjelekről és kötelezte a II. r. vádlottat a bűnügyi költség viselésére is.

Az elsőfokú ítélet az I. rendű vádlott tekintetében a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a II. rendű vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása és az elkövetés idején hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést.

A II. rendű vádlott és védője eltérő jogi minősítés és a büntetés csökkentése érdekében fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.45/2016/3. számú átiratában a fellebbezést részben módosított tartalommal fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyításban tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, és ennek eredményeként megalapozott és kellően megindokolt tényállást állapított meg. Okszerű következtetést vont II. r. vádlott bűnösségére és a terhére rótt bűncselekményeket törvényesen minősítette. Már nem vitatta az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazását. Ellenben kifejtette, hogy a vádlott tervszerűen elkövetett teljes és befejezett kísérletet hajtott végre, ezért nem az ő magatartásán múlt, hogy a súlyosabb eredmény nem következett be. Kiemelte, hogy a vádlott megfelelő anyagi körülmények között élt, így az útonálló módon elkövetett támadás súlyosabb, a középértéket közelítő büntetés kiszabását indokol.

Erre figyelemmel a II. r. vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabását indítványozta.

Az ügyészség az ítéletábra nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott védője benyújtotta az ítéletábrához a perbeszédének tervezetét. Ebből kitűnően a bejelentett fellebbezést elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn, majd másodlagosan indítványozta a jogi minősítés megváltoztatását és a büntetés enyhítését, valamint a bűnügyi költségben való marasztalás mérséklését.

A másodfokú bíróságon a perbeszédét a benyújtott tervezet szerint adta elő. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványát az ítélet megalapozatlanságával indokolta és e körben a sértettek vallomásának nem következetes jellegére és a bűnjelkezelés hiányosságára hivatkozott. Kiemelte, hogy az elkövetők közül csak védenca maradt az eljárásban így „ő viszi el a balhét”. A bűncselekmény jogi minősítése kapcsán továbbra is arra hivatkozott, hogy trükkös lopás történt, a II. rendű vádlott szándéka csak a lopásra irányult, de a sértettek védekezése miatt erőszakba torkollt a cselekmény, a testi sértés és a rablás helyett egy „túlértékelt cselekvőséget” rótt az elsőfokú bíróság a védenca terhére. Harmadlagos indítványként a változatlan minősítés mellett is a büntetés enyhítését kérte.

A fellebbezések másként vezettek eredményre.

A Fővárosi Ítéletábra a kétirányú perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint a II. terhelten szemben teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügy ténybeli és jogi elbírálásához elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte, a szükséges körben a bizonyítást továbbfejlesztette, a nyomozás során kellően nem tisztázott kérdésekre maga is szakértőt rendelt ki. Kiegészítette a nyomszakértői, és a

hemogenetikai szakértői véleményt, ütköztette az eljáró orvosszakértők véleményét a sértett életveszélyes állapotának közvetlen illetve közvetett jellegét illetően, majd a bizonyítási eljárást újra megnyitotta, hogy a II. rendű vádlott megtehesse a vallomását, mivel korábban a hallgatás jogával élt.

Az elsőfokú bíróság külön bizonyítást folytatott a bűnjelek kezelésére valamint az elkövetéshez eszközül használt késen található további nyomokra. Iratszerűen állapította meg, hogy a sértett melegítő nadrágján lévő vérnyom a II. rendű vádlottól származott, ahogy a kés markolatán lévő is, míg a kés pengéjén kevert nyomok voltak, ugyanis a II. rendű vádlott keze is megsérült a kés birtokáért, illetőleg a támadás elhárítása- befejezése érdekében folytatott küzdelemben.

Összességében az elsőfokú bíróság igen alapos, körütekintő, mindenre kiterjedő és kellően részletes bizonyítási eljárást folytatott le, és ezzel az ügyfelderítési kötelezettségét példásan teljesítette. A bizonyítási eljárásban felderített bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte és mérlegelte, majd az összevetés eredményét kellően megindokolta.

II. r. vádlott csak akkor tette meg a beismerő jellegű vallomását, amikor már minden bizonyíték a rendelkezésre állt, és ekkor - a cáfolhatatlan terhelő adatok ismeretében - elismerte a bűncselekmény elkövetését, azonban annak körülményeit a megállapított tényállástól eltérően adta elő. Az elsőfokú bíróság a vádlott vallomását csak ott és annyiban fogadta el, amennyiben az egybevágott az egyéb bizonyítékokkal. E beismerő vallomás értéke elenyésző, mint enyhítő körülmény bír némi súllyal, de láthatóan az objektív bizonyítékok súlya alatt szűletett meg. A bűncselekményt trükkös lopásként előadó nyilatkozat nem vág össze a felderített adatokkal, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság az értékelésekor.

A védő érvelésében kiindulásnak tekintett történés nem az ítéletben körülírt, mérlegelt és megfelelően rögzített tényállás volt, ezért lényegében felülmérlegelést célzott.

A sértett az eljárás kezdetétől azt vallotta, hogy amint kiszállt az autóból a megállást kikényszerítő akadály eltávolítása végett, azonnal rátámadtak, fejbe rúgták és durván bántalmazták, üvöltöttek, az elsőprő támadással szemben védekezni sem volt képes. Ilyen fellépés mellett nem lehetett eredménnyel lopási szándéokra hivatkozni, mert a testi épség elleni támadás a sértett kirablásának szándékát támasztja alá, amely a sértett segítségére siető és ugyancsak sértetti pozícióba kerülő segítőtje tekintetében élet kioltására irányuló támadásba fordult. A vádlottak aktív védekezéssel találták szembe magukat, amikor a helyszínre érkezett az 1. számú tanú, aki fiatalabb életkorú és sportosabb testi alkatú, jó erőben lévő férfi volt. A II. rendű vádlott kést rántott és célzott szúrásokkal az 1. számú tanú has-és mellüregét is megnyitó öt szúrást adott le legalább közepes erővel, amely közvetett életveszélyt okozott, majd később combon lőtte. A vádlott ezután sem tett le a pénz és a mobiltelefon megszerzésének a szándékáról, de a kését is vissza kívánta szerezni és a fegyvert továbbra is a sértettre tartva követelte mindezek átadását.

A II. rendű vádlott cselekvősege pontosan meghatározható volt, fel sem merült a védő hivatkozásának realitása a tekintetben, hogy társai helyett is ő felelne, mivel büntetőjogi felelőssége önálló, független és behatárolható. A bíróság pedig a vádról, és a megvádolt személy felelősségéről dönt. A vádlottat egyébként semmi nem akadályozta abban, hogy társát/társait megnevezze. A védő a figyelmeztetés ellenére az I. rendű felmentéssel érintett vádlott felelősségét hangoztatta, noha a felmentés jogerős és maga a II. rendű vádlott is úgy nyilatkozott, hogy a bűncselekményben részt vevő társa nem volt azonos az I. rendű vádlottal.

Az elsőfokú bíróság történeti tényállása megalapozott, hiánytalan és teljes, amely a másodfokú eljárásban is irányadó volt és a felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból pedig okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és nem tévedett a bűncselekmények jogi minősítésében sem.

A Fővárosi Ítéltábla kizárólag a Btk. 2. § alkalmazásában nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A törvényszék az ügy elbírálásakor hatályos anyagi jogi szabályok szerint járt el, mert álláspontja szerint az volt kedvezőbb a vádlottra nézve. Az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mivel a büntetés mértéke a az elkövetés idején hatályos törvény alapján kedvezőbb, ezért a fő szabály szerint is irányadó 1978. évi IV. törvényt kellett alkalmazni. A vádlottra kiszabható határozott tartamú büntetési tétel maximuma jelenleg 25 év, míg az elkövetéskor 20 év volt. Erre figyelemmel nem volt indokolt a főszabálytól való eltérés. A kiszabható büntetés mértéke a vádlott bűncselekményére konkrétan 23 év jelenleg, míg az elkövetéskor 20 év volt. Ez a büntetési tétel nem egy lehetőség a büntetés kiszabása során, hanem úgy kell értékelni, hogy a vádlott által megvalósított bűncselekményeket a Btk. az általános- és különös rész szabályait egyaránt figyelembe véve az elbíráláskor súlyosabb büntetéssel fenyegeti.

Az elsőfokú bíróság feltárta és felsorolta a büntetés kiszabásakor irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket és azokat a megfelelő súllyal értékelte. Ezért a törvényi tételhatárok között kiszabott büntetés mértéke helyes, kellően kifejezi a vádlott és a terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyát és társadalomra veszélyességét és alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására is. Mivel a büntetés tettarányos, annak sem az ügyész által célzott súlyosítása, sem pedig az enyhítése nem volt indokolt. A vádlott fiatal felnőttkorú volt az elkövetéskor, amelyet megfelelő súllyal értékelni kellett, és az időmúlás büntetés csökkentő hatása is lényeges mértékadó körülmény. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésben mindez megfelelően kifejeződik.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést nem kell a rendelkező részben feltüntetni az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén, ezért mellőzte az ítéltábla. A vádlott bocsátható feltételes szabadságra, azonban az 1978. évi IV. törvény alapján a büntetés végrehajtási fokozathoz igazodóan. Mivel a fiatal felnőttkorú elkövetőre eltúlzottnak tartotta az ítéltábla a minősített élet elleni bűncselekményre irányadó fegyház fokozatot, az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb börtön fokozatban rendelte végrehajtani a büntetést.

A házi őrizet beszámításának a kulcsa is igazodik a büntetés végrehajtási fokozathoz, ezért azt pontosította az ítéltábla, ahogy a beszámítás elírási hibáját és a vádlott anyja nevét is.

A másodfokú bíróság rendelkezett még az előzetes fogvatartás továbbmenő beszámításról az elsőfokú ítélt kihirdetésétől a jogerős elbírálásig.

Az ítélet járulékos döntései helyesek, ezeket nem érintette a másodfokú bíróság.

A fentiek szerint a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja a fellebbezés további lehetőségét.

Budapest, 2017. év március hó 21. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Bea s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.91/2015/75. számú ítélete a II. rendű vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.313/2016/10. számú ítéletében foglalt változások mellett jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év március hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő